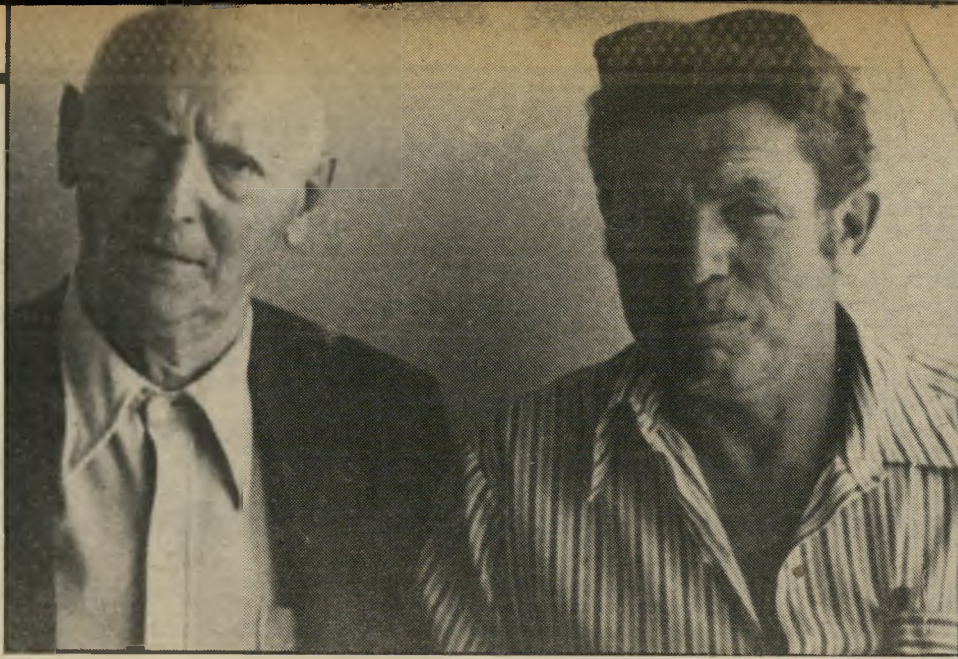

**הארץ כולה ראתה
בטלוויזיה את
הסיפור האישי שלו
ושל אביו המפורסם
— ובאותו השבוע
שכחו להזמין אותו
להקרנת הסרט
"ינטל" שהוסרט לפי
סיפור של אביו**

האב, הבן וברכה

סטרייסנר

באופן מוחלט מחוץ לתחום הכספי. אביו לא עוזר לי ולא שולח לי כסף. כלל לא אפתלא, אם בערוב ימי יתרום אירי כספו להקמת ערי ומוסדות בשבתי זינגר. אני, מכל מקום, לא יושב בהמתנה.

ישראל זמיר הוא אב לארבעה ילדים. בתו הבכורה, מירב, ביקרה לפני כשנה אצל סבה והתארחה בביתו שבפלורידה. הסב, שאינו קשור לנכדיו כשם שאינו קשור לבנו, נקשר דוקא אל מירב, האוהבת סיפורת. בשבוע שעבר נישאה מירב. הסביסופר הזומין לחתונה, אך לא הגיע. הוא שלח ברכה הזמין את נכדתו ואת חתנה להתארס ברירתו המפוארת שבמנהטן והבטיח

לזה, לא סוחר חלילה, אבל אמריקאי שחי במושגים אמריקאים ומבין שלי סיפורת יש מחיר. כל סופר באמריקה מוכר את יצירותיו למרבה במחיר. לא פעם ריכזו על זה אבי ואני. יותר מזה, לאחד מסרטיו כתב בעצמו תסריט וגם אז לא היה מרוצה. אבי אמר לי, שהוא לא לוקח את זה יותר מדי ללב. הוא מאמין שקהל אינטליגנטי המתעניין ביצירותיו, מחפש אותן בסיפורת, לא בקולנוע.

רכילות
מרושעת ★
את "יענטל בחור ישיבה" תיר-צגמה לעברית העיתונאית עופרה

אינו מאמין בהפייאנד. כשאין לו פתרון לבעיה, הגיבורים שלו נעלמים. הייתי אומר את זה לברברה סטרייסנר בעצמי, אילו היה מישו טורח להציג אותי בפניה. קיוויתי לפגישה רצינית, אבל כשראיתי שאין עם מי לדבר, לקחתי את אשתי, בלי שאף אחד יגש אלינו בכלל, והלכנו הביתה.

באותו שבוע שבו הוקרן סירטה של סטרייסנר, צפה כל עם ישראל בסרט הטלוויזיה מתבן במנהטן, שעסק ביחסי זמיר ואביו הנודע. ישראל זמיר לא ראה את אביו מזה שנה וחצי. הוא יודע שאביו לא מרוצה מענטל, אך אין זה מפתיע אותו: "אבי לא היה מרוצה מכל הסרטים שצולמו על פי סיפוריו, הוא לא היה מרוצה גם מהקוסם מלובלין שצילם מנחם גולן, גם שם הסוף שונה לחלוטין מהסיפור של אבי. יתכן שאבי צודק, הוא אומר, שיצירתו כל כך יהודית בתחום המילים שכאשר אתה מעביר אותה לתחום המראה, היא נעשית רדודה."

מדוע, אם כן, מוכר בשנים זינגר את זכויות ההסרטה לסיפוריו לחב-רות הסרטים? זמיר צוחק: "נו טוב, אבא שלי הוא סופר, אבל איך נקרא

יצחק בשביס זינגר, שעל פי סיפורו יענטל בחור ישיבה, עשתה ברברה סטרייסנר את הסרט שהיא רואה בו את פיסגת הקאריירה שלה.

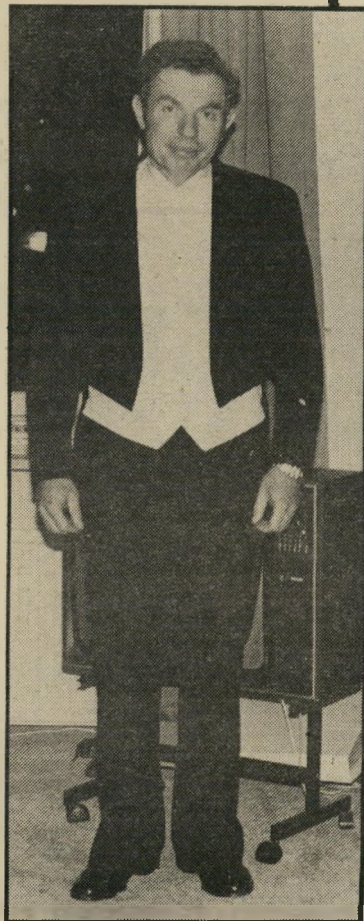
איש לא טרח להציג את זמיר לפני הכוכבת, איש לא טרח ללוות אותו למקומו, איש לא שם לב לכך שהוא היה ביחד עם רעייתו באולם. איש גם לא טרח להזמין את ישראל זמיר לחוות בהקרנת הסרט, הוא הזמין את עצמו. בקול שקט, כמעט בלי כעס, או אולי בכעס מוסווה, מספר ישראל זמיר על השתלשלות העניינים: "לא קיבלתי תי הזמנה להקרנת הסרט. שמעתי ש'עומדים לערוך בכורה חגיגית, חשבתני שגמיע לי בתור בנו של אבי, לראות את הסרט. צילצלתי וביקשתי כרטיס. אמרו לי — צריך להביא את הנושא לפני ועדה של אגודת שוחרי האר-ניברסיטה העברית. אמרתי — טוב, מתי אקבל תשובה? אמרו — צלצל בעוד כמה ימים.

"חייכתי בסבלנות והם צילצלו בעצמם ואמרו — בסדר, אישרנו לך שני כרטיסים, אבל שלא תהיינה איהבנות. הכרטיסים הם לסרט בלבד. הארוחה עולה 250 דולר. אמרתי לאשתי — נוותר על הארוחה. בתור קיבוצניקים קצת קשה לנו להוציא 250 דולר על מותרות כאלה.

"לקחתי את הכרטיס והשבתי שאר לי צריך היה בכל זאת להזמין אותי לאותה ארוחה. חשבתי לתומי שלכטח יציגו אותי לפני ברברה, ושאו אומין אותה לקיבוץ בית אלפא, שתראה אני מה זה קיבוץ. כשהבנתי שלארוחה אני כבר לא אלק, אמרתי — מילא, אני אגש אליה אחרי הסרט. אבל כשהגעתי לקולנוע וראיתי אותה מוקפת בכליכך הרבה גורילות ואחרי שאיזה ארון דוקטור כהן שהינחה את האיך לקרוא לזה, הטקס המגעיל שהתקיים שם, כשהוא הקים אותנו על הרגליים כאילו הוא לפחות נשיא-המרינה, החלטתי לוותר והלכתי הביתה. חבל, כסדרה כל ברברה הפסידה טיול בבית אלפא."

ברברה סטרייסנר כנראה לא ידעה כלל על קיומו של ישראל זמיר וגם אילו ידעה, ספק אם הייתה עושה מאמץ כדי לפגוש בבנו של הסופר, המתקין ללא הרף את הסרט שעשתה על פי סיפורו. גם ישראל זמיר, שתירגם רבות מיצירות אביו לעברית, לא התלהב מהסרט: "לא כליכך אהבתי את הסרט. אם ברברה רוצה לשיר שירים וזכותה, אבל אני לא בטוח שזה מתאים ליענטל בחור ישיבה. הסיום של הסרט הוא ספר-אמריקני ושונה לחלוטין מהסיום של סיפורו של אבי.

"בסיפור של אבי, אביגדור מתחתן בסוף עם אשה מכוערת ועובר כובן בחנות קטנה ועלובה, ויענטל, אחרי שהיא מסתכנת, פשוט נעלמת. אבי

זמיר בפראק בסטוקהולם
נלווייתי לאבא לקבלת פרס-נובל

אולם קולנוע שחף המה באנשים אעשירים מאוד, כאלה שיכלו להר-שות לעצמם לשלם 250 דולר תמורת הכבוד המפוקפק לחוות בסרט יענטל ולאכול ארוחת-ערב עם המפיקה בימאית-תסריטאית-שחקנית, ברברה סטרייסנר.

במקום לא כליכך טוב ולא כליכך באמצע, ישב גבר אדום-שיער במיטב שנותיו. הוא, בניגוד לאחרים, לא היה לבוש בגוצי או כפוצי. הוא אמנם היה לבוש במיטב מחלצותיו, אך היו אלה מחלצותיו של קיבוצניק, לא של איש-עסקים או תעשיין עשיר, היכול להרשות לעצמו לפזר מאות דולארים בשביל להיות "אין".

ישראל זמיר, עורר-מישנה של על המיישמר, מתרגם וסופר, נכח בהקרנה החגיגית בקולנוע שחף לא בזכות חשבון הבנק שלו, אלא בזכות אבות. ישראל זמיר הוא בנו היחיד של הסופר

בשביס עם בגין
הוא העליב את אבא כשזילזל ביידיש!